

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și doi

Symbolismul celor două lemne ale lui Ezechiel: O călătorie prin profeție și răscumpărare

Jeff Pippenger
2024-03-22

Luăm în considerare linia din capitolul treizeci și șapte al lui Ezechiel, care, mai întâi, identifică sunarea celei de-a șaptea trâmbițe și mesajul către Laodicea, evenimente ce aduc la existență oastea celor o sută patruzeci și patru de mii. Apoi Ezechiel repetă și lărgeste acea linie, introducând unirea celor două toiege ale împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel, ca ilustrare a procesului prin care Divinitatea și omenirea sunt unite în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe. Odată ce cele două națiuni sunt unite într-o singură națiune, Ezechiel identifică faptul că au un rege peste ele, iar apoi abordează legământul veșnic, care este legământul încheiat cu cei o sută patruzeci și patru de mii, subliniind că acel popor al legământului din zilele de pe urmă va avea sanctuarul lui Dumnezeu în mijlocul său pentru veșnicie.

Am adăugat la acea linie lucrarea lui Ioan de a măsura templul în 1844, tipificând astfel măsurarea finală care a început la 11 septembrie 2001. Acea măsurare este abordată, de asemenea, de Zaharia, care arată că măsurarea are loc atunci când Dumnezeu alege din nou Ierusalimul ca cetatea în care să-Și pună Numele. Stabilim o similitudine între componentele care alcătuiesc templul și cele două toiege ale regatelor de nord și de sud ale lui Israel. Lucrarea lui Hristos de a uni Dumnezeirea Sa cu umanitatea celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în cele două profeții ale celor două mii cinci sute douăzeci de ani de risipire adusă asupra regatelor de nord și de sud, în conjuncție cu profeția celor două mii trei sute de ani.

Pentru a identifica ceea ce reprezintă bucățile de lemn din Ezechiel în lucrarea Evangheliei este necesară o înțelegere de bază a Evangheliei. Hristos a luat asupra Sa trupul nostru căzut după patru mii de ani de slăbiciune moștenită, care I-au fost transmise prin Maria. Ca Exemplul nostru, El a demonstrat că, exercitându-Și voința spre a Se preda voii Tatălui Său, putem birui așa cum a biruit El, exercitându-ne voința în supunere față de voia Lui. Voința noastră este exercitată, fie spre bine, fie spre rău, în creierul nostru, care este cetatea sufletului.

Studentul care dorește să concentreze munca a două semestre într-unul singur nu ar trebui să i se îngăduie să-și urmeze voia în această privință. A se angaja să facă muncă dublă înseamnă, pentru mulți, suprasolicitarea minții și neglijarea exercițiului fizic cuvenit. Nu este rațional să presupunem că mintea poate cuprinde și digera un surplus de hrană mentală, iar a supraalimenta mintea este un păcat la fel de mare ca a încărca organele digestive, nelăsând stomacului perioade de odihnă. Creierul este cetatea întregului om, iar obiceiurile greșite de alimentație, îmbrăcăminte sau somn afectează creierul și împiedică atingerea a ceea ce studentul dorește — o bună disciplină mentală. Oricare parte a trupului care nu este tratată cu considerație își va telegrafia vătămarea către creier. Trebuie manifestate multă răbdare și

perseverență în instruirea tinerilor cum să își păstreze sănătatea. Ei ar trebui să fie bine informați în această privință, pentru ca fiecare mușchi și organ să fie astfel întărit și disciplinat, încât, atât în acțiuni voluntare, cât și involuntare, să rezulte cea mai bună stare de sănătate, iar creierul să fie revigorat pentru a susține solicitarea impusă de studiu. Educație creștină, 124.

Lucrarea legământului veșnic este de a scrie legea lui Dumnezeu pe inimile și mințile noastre, iar atât inima, cât și mintea se află în „cetatea sufletelor noastre”, care este creierul nostru.

Mintea unui bărbat sau a unei femei nu coboară într-o clipă de la puritate și sfințenie la depravare, stricăciune și crimă. Este nevoie de timp pentru a transforma omenescul în divin sau pentru a-i degrada pe cei formați după chipul lui Dumnezeu până la starea brutală ori satanică. Prin privire suntem schimbați. Deși a fost creat după chipul Făcătorului său, omul își poate educa mintea astfel încât păcatul pe care odinioară îl detesta să-i devină plăcut. Pe măsură ce încetează să vegheze și să se roage, încetează să păzească cetatea, inima, și se dedă la păcat și crimă. Mintea este degradată și este imposibil s-o ridici din stricăciune câtă vreme este educată să înrobească puterile morale și intelectuale și să le aducă în supunerea față de patimi mai grosolane. Trebuie menținut un război neîncetat împotriva minții firești; iar noi trebuie să fim ajutați de influența rafinantă a harului lui Dumnezeu, care va atrage mintea în sus și o va obișnui să mediteze asupra lucrurilor curate și sfinte. Căminul adventist, 330.

„Mintea”, „inima”, „creierul” este „cetatea sufletului”. O cetate este o fortăreață care trebuie păzită de pătrunderea păcatului.

„În rugăciunea Sa către Tatăl, Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie întipărită în minte și suflet. «Aceasta este viața veșnică», a spus El, «să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe Care L-ai trimis.» Ioan 17:3. Aceasta este adevărata educație. Ea conferă putere. Cunoașterea prin experiență a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe Care El L-a trimis, transformă omul după chipul lui Dumnezeu. Îi dă omului stăpânire de sine, aducând fiecare impuls și pasiune ale firii inferioare sub controlul puterilor superioare ale minții. Îl face pe cel ce o posedă fiu al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului. Îl aduce în comuniune cu mintea Infinitului și îi deschide comorile bogate ale universului.” Christ's Object Lessons, 114.

«Puterile superioare» trebuie folosite pentru a stăpâni și a aduce în supunere «impulsurile și patimile naturii inferioare». Puterile superioare sunt situate în minte, iar «comuniunea cu mintea Infinitului» este cea care «transformă omul după chipul lui Dumnezeu». În timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, într-o clasă se formează chipul fiarei, iar în cealaltă, chipul lui Hristos. Ceea ce înfăptuiește transformarea este conexiunea minților. Cei care au o minte carnală sau trupească, așa cum o identifică Pavel, formează chipul cărnii — al fiarei. Cei care au dobândit mintea lui Hristos formează chipul lui Hristos. Făgăduința legământului este că putem dobândi mintea lui Hristos la convertire, deși toți ne-am născut cu o minte trupească.

Să fie în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, deși era în chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a deșertat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor; și, la înfățișare fiind aflat ca un om, S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Filipeni 2:5-8.

Se cuvine să avem în noi mintea lui Hristos, așa cum era și în Hristos, căci am fost creați după chipul Său. Dar nu avem acea minte, ci avem o minte trupească, vândută sub păcat.

Așadar, acum nu este nicio osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu umblă după carne, ci după Duh. Căci legea Duhului vieții în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Căci ceea ce Legea nu putea să facă, fiind neputincioasă din pricina cărnii, Dumnezeu, trimițând pe însuși Fiul Său în asemănarea cărnii păcătoase și pentru păcat, a osândit păcatul în carne, pentru ca dreptatea Legii să se împlinească în noi, care nu umblăm după carne, ci după Duh. Căci cei ce sunt după carne cugetă la cele ale cărnii, iar cei ce sunt după Duh, la cele ale Duhului. Fiindcă cugetul cărnii este moarte, iar cugetul Duhului este viață și pace; pentru că cugetul cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci nu se supune legii lui Dumnezeu, nici nu poate. Așadar, cei ce sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu. Voi însă nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă într-adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul este mort din pricina păcatului, dar Duhul este viață din pricina dreptății. Romani 8:1-10.

A fi al Duhului este viață, iar a fi al cărnii este moarte. Carnea este firea inferioară; ea este izvorul simțămintelor noastre. Firea trupească inferioară trebuie să fie cârmuită de firea superioară, lucru care se împlinește prin exercitarea voințelor noastre în supunere față de Duhul Sfânt. Partea superioară a minții noastre trupești poate fi transformată aici și acum, dar firea noastră inferioară trebuie să aștepte A Doua Venire pentru a fi schimbată.

Cele două lemne ale lui Ezechiel identifică un lemn care este reprezentat ca fiind curtea, iar acel lemn și-a încheiat cursul în 1798. El fusese împărțit în mod desăvârșit în două perioade: o mie două sute șaiszeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare oștirea și o mie două sute șaiszeci de ani în care papalitatea a călcat în picioare oștirea. Acel lemn nu reprezenta călcarea în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu, căci sanctuarul lui Dumnezeu se afla în împărăția de sud. Oștirea care a fost călcată în picioare de păgânism și de papalitate era un templu omenesc, dar, în raport cu împărăția de sud, ea era trupul, iar împărăția de sud era locul unde Dumnezeu a ales să așeze capul. Împărăția de nord era trupul, împărăția de sud era capul.

Cele două diviziuni de o mie două sute șaiszeci de ani ale regatului de nord reprezentau cele două tendințe diferite spre păcat din templul trupului, așa cum sunt reprezentate de tendințele ereditare și cele cultivate. Păgânismul era un simbol al tendințelor ereditare ale păcatului în templul trupului, iar adoptarea de către papalism a religiei păgânismului reprezintă tendințele cultivate spre păcat. În ambele cazuri, templul trupului nu putea fi transformat până la A Doua Venire, astfel că toiagul regatului de nord s-a întins doar până la 1798, iar când i s-a spus lui Ioan să măsoare templul, acel toiag trebuia lăsat deoparte.

Cuvântul „convertire” înseamnă o transformare sau o schimbare dintr-o stare sau condiție în alta. Când Adam și Eva au păcătuit, au fost „converțiți” din starea lor originară, căci fuseseră creați desăvârșiți, după chipul lui Dumnezeu, cu puterile superioare stăpânind asupra celor inferioare. Când au păcătuit, au fost „converțiți” la o stare în care puterile inferioare au căpătat întâietate asupra celor superioare. Ei au transmis acea stare tuturor urmașilor lor.

În relatarea profetică despre cele două toiege ale lui Ezechiel, Domnul a ales Ierusalimul să fie capul, capitala în care își avea reședința regele. Ea urma să fie puterea superioară. În similitudinea celor două toiege, regatul de la miazăzi era puterea inferioară în raport cu regatul superior de la miazănoapte. Convertirea care este reprezentată atunci când cele două toiege urmau să fie unite cerea ca regatul de la miazăzi să fie readus la poziția sa de cap. Acesta trebuia să fie convertit către regatul de la miazănoapte, căci atunci era unit cu adevăratul rege al miazănoaptei și legat de sala tronului adevăratului regat de la miazănoapte.

Din acest motiv, regatul de nord s-a întins doar până în 1798, iar lui Ioan i s-a spus să lase afară curtea, care s-a întins doar până în 1798. Regatul de sud avea să fie unit cu toiagul celor două mii trei sute de ani odată cu sosirea îngerului al treilea, dar regatul de nord avea să se sfârșească pe măsură ce unirea dintre divinitate și omenire era împlinită în cele două încăperi ale templului pe care Ioan le-a măsurat atunci. Regatul de nord era legat, prin veriga celor patruzeci și șase, de regatul de sud, la sosirea îngerului al treilea, dar nu se lega în mod direct de 1844, așa cum se lega regatul de sud.

Împărăția de la miazăzi a fost legată atât de templul celor patruzeci și șase de ani, cât și de unirea divinității cu umanitatea, reprezentată de cei două sute douăzeci de ani. Împărăția de la miazănoapte, în 1798, a marcat punerea temeliei templului celor patruzeci și șase de ani, dar acolo s-a încheiat, căci, fiind temelia, aceasta reprezenta trupul pe care Hristos Și-l asumase, iar trupul Său a fost înjunghiat de la întemeierea lumii. Toate templele sunt simboluri interschimbabile, iar temelia celor patruzeci și șase de ani, în 1798, identifică trupul Său omenesc, iar încheierea acelor patruzeci și șase de ani, în 1844, identifică divinitatea Sa.

Oștirea care a fost călcată în picioare până în 1798 nu era sanctuarul lui Dumnezeu, deși sanctuarul lui Dumnezeu era înfățișat ca fiind călcat în picioare în acea perioadă; însă acea călcare în picioare se săvârșea în împărăția de la miazăzi, acolo unde Dumnezeu alesese Ierusalimul, ca să-Și așeze sanctuarul și Numele Său. Oștirea care fusese călcată în picioare îi reprezenta pe Neamuri; ea reprezenta trupul.

Când Adam și Eva au păcătuit, au început „șapte vremuri”: șapte mii de ani în care omenirea a fost călcată în picioare de păcat. Atunci, Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii a oferit piei de miel pentru a acoperi goliciunea păcătoasă a omenirii. Când călcarea în picioare a omenirii s-a încheiat în 1798, Mielul, care este temelia și ziditorul oricărei reprezentări sfințite a unui templu, a fost din nou junghiat. Atunci au luat sfârșit regatul de nord și templul omenesc reprezentat în el.

Anul 1798 a fost momentul când antihristul contrafăcut a fost ucis, după ce își dăduse mărturia sa satanică timp de trei ani și jumătate profetici, care au început cu împuternicirea sa în anul 538, aceasta fiind precedată de treizeci de ani de pregătire, începând cu anul 508. Aceasta a fost o contrafacere satanică a celor treizeci de ani de pregătire ai lui Hristos, care au început la nașterea Sa și s-au încheiat cu împuternicirea Sa, când a fost botezat; iar după aceea El Și-a dat mărturia timp de trei ani și jumătate literali, până a ajuns la momentul în care Mielul junghiat de la întemeierea lumii a fost răstignit. Atunci s-a împlinit promisiunea Sa că, odată distrus templul, El îl va ridica în trei zile.

El Însuși avea să ridice templul trupului Său, căci puterea dumnezeirii Sale a săvârșit învierea, căci dumnezeirea Sa nu a murit la răstignire, ci firea Sa omenească a murit pe cruce, căci este cu neputință ca Dumnezeu să moară.

"'Eu sunt învierea și viața' (Ioan 11:25). Cel ce spusese: 'Îmi dau viața, ca s-o iau iarăși' (Ioan 10:17), a ieșit din mormânt în viața care era în Sine Însuși. Umanitatea a murit; divinitatea nu a murit. În divinitatea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. El declară că are viață în Sine pentru a dărui viață cui voiește." Solii alese, cartea 1, 301.

În 1798, templul omenesc, lăcaș al „împărăției de la miazănoapte”, a ajuns la încheiere, căci, fiind simbolul firii inferioare, nu putea fi transformat până la învierea de la a Doua Venire. Totuși, el a identificat temelia perioadei de patruzeci și șase de ani, când Hristos a ridicat templul care putea fi transformat, reprezentat de împărăția de la miazăzi, care era un simbol al puterilor superioare ale minții, care sunt transformate în clipa în care un păcătos este îndreptățit.

Pe temelia pe care Hristos Însuși o așezase, apostolii au zidit Biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, imaginea ridicării unui templu este folosită frecvent pentru a ilustra zidirea Bisericii. Zaharia se referă la Hristos ca la Odrasla care avea să zidească templul Domnului. El vorbește despre neamuri ca ajutând la lucrare: „Cei de departe vor veni și vor zidi în templul Domnului”; iar Isaia declară: „Fiii străinilor îți vor zidi zidurile.” Zaharia 6:12, 15; Isaia 60:10.

Scriind despre zidirea acestui templu, Petru spune: «Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, într-adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și de mare preț, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți spre a alcătui o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.» 1 Petru 2:4, 5.

În cariera lumii iudaice și a neamurilor, apostolii au ostenit, scoțând pietre spre a le așeza pe temelie. În epistola sa către credincioșii din Efes, Pavel a spus: ‘Așadar, nu mai sunteți străini și venetici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu; și sunteți zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos; în El toată clădirea, bine închegată, crește într-un templu sfânt în Domnul; în El și voi sunteți zidiți împreună, spre a fi un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.’ Efeseni 2:19-22.

Și către Corinteni a scris: „Potrivit harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un maestru constructor înțelept, am pus temelia, iar altul zidește pe ea. Dar fiecare să ia seama cum zidește pe ea. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care este Iisus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, paie, lucrarea fiecăruia va fi făcută vădită; pentru că ziua o va face cunoscută, fiindcă va fi descoperită prin foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este.” 1 Corinteni 3:10-13.

Apostolii au zidit pe o temelie sigură, chiar pe Stânca Veacurilor. La această temelie au adus pietrele pe care le-au extras din lume. Nu fără piedici au lucrat ziditorii. Lucrarea lor a fost făcută nespun de dificilă de împotrivirea vrăjmașilor lui Hristos. Au trebuit să se confrunte cu bigotismul, prejudecățile și ura celor care zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei ce lucrau ca ziditori ai bisericii puteau fi asemănați cu ziditorii zidului din zilele lui Neemia, despre care este scris: „Cei ce zideau zidul și cei ce purtau poverile, precum și cei ce încărcau, fiecare cu

una din mâini lucra la lucru, iar cu cealaltă ținea arma.” Neemia 4:17. Faptele apostolilor, 595, 596.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Căderea omului a umplut întregul cer de întristare. Lumea pe care Dumnezeu o crease era lovită de blestemul păcatului și locuită de ființe osândite la suferință și moarte. Nu se întrevedea nicio scăpare pentru cei care călcaseră Legea. Îngerii au încetat cântările lor de laudă. În toate curțile cerești era jale pentru ruina pe care o pricinuisese păcatul.

Fiul lui Dumnezeu, slăvitul Comandant al cerului, a fost mișcat de milă față de omenirea căzută. Inima Lui s-a înduioșat de o compasiune infinită când suferințele lumii pierdute s-au ridicat înaintea Lui. Dar iubirea divină a conceput un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. Legea lui Dumnezeu, călcată, cerea viața păcătosului. În tot universul era doar unul singur care putea, în numele omului, să-i satisfacă cerințele. Deoarece legea divină este la fel de sfântă ca Dumnezeu Însuși, numai Cel deopotrivă cu Dumnezeu putea aduce ispășire pentru călcarea ei. Nimeni în afară de Hristos nu putea să-l răscumpere pe omul căzut de sub blestemul legii și să-l aducă din nou în armonie cu Cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vina și rușinea păcatului—păcat atât de ofensator unui Dumnezeu sfânt, încât trebuia să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei pentru a salva omenirea ruinată.

Înaintea Tatălui El mijlocea în favoarea păcătosului, în timp ce oștirile cerești așteptau rezultatul cu o intensitate a interesului pe care cuvintele nu o pot exprima. Mult a durat acea tainică sfătuire — „sfatul păcii” (Zaharia 6:13) — pentru fiii căzuți ai oamenilor. Planul mântuirii fusese rânduit înainte de crearea pământului; căci Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8); și totuși a fost o luptă, chiar pentru Împăratul universului, să-Și dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc vinovat. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16. O, taina răscumpărării! Dragostea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cine poate cunoaște adâncimile acelei iubiri care „întrece cunoașterea”? De-a lungul veacurilor fără de sfârșit, minți nemuritoare, căutând să pătrundă taina acelei iubiri de nepătruns, vor privi cu uimire și se vor închina.

Dumnezeu avea să Se manifeste în Hristos, „împăcând lumea cu Sine”. 2 Corinteni 5:19. Omul ajunsese atât de degradat prin păcat, încât îi era cu neputință, prin sine însuși, să intre în armonie cu Acela a cărui natură este puritate și bunătate. Dar Hristos, după ce l-a răscumpărat pe om de sub condamnarea legii, putea să-i împărtășească putere divină, care să se unească cu strădania omenească. Astfel, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Hristos, copiii căzuți ai lui Adam puteau din nou să devină „fii ai lui Dumnezeu”. 1 Ioan 3:2. Patriarhi și Profeți, 63, 64.